ΑΡ'Θ 13 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1922

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ **ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ**

ΕΟΝ

REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE

12, RUE NAVARIN, ATHÈNES

Editeur--Directeur: A. HADJIAPOSTOLOU

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΑΡΙΘ. 18 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1922

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ἐσωτερικοῦ Δρ. 12.— Αἰγύπτου Γ. Δ. 50.— Ἀμερικῆς Δολ. 2.50	Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν

ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ

Περὶ ψυχῆς

. . . . ὥστε λοιπὸν ἄλλο εἶνε ψυχὴ καὶ ἄλλο εἶνε πνεῦμα;

Δὲν τὸ ἠννοήσατε, λοιπόν, ἀκόμη; Καὶ ὅμως τὸ εἶπον λίαν εὐκρινῶς. Τὸ συμπέρασμα σας εἶνε ἀληθές. Ἄλλο εἶνε ἡ ψυχὴ καὶ ἄλλο εἶνε τὸ πνεῦμα. Μὴ συγχίζεσθε καὶ σεῖς ἀπὸ τοὺς συγχίζοντας τὰ πράγματα καὶ θεωροῦντες τὰς δύο αὐτὰς ἀρχὰς συνωνύμους. Ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν. Τὸ πνεῦμα εἶνε ἀρχὴ δεσπόζουσα, ὑπάρχουσα τοῦ ἀνθρώπου, κυριαρχοῦσα ἀρχή, δημιουργημένη ἀρχή. Ἡ ὕλη εἶνε ἀρχὴ δημιουργηθεῖσα, ἔχουσα μὲν καὶ αὐτὴ τοὺς νόμους της, ἄκρως ἀντιθέτους τῶν νόμων τοῦ πνεύματος, ἀρχὴ δυναμένη νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸ πνεῦμα. Θέσατε τώρα εἰς ἐνέργειαν τὸ πνεῦμα ἐπὶ τῆς ὕλης—τὰ δύο δηλ. ἀντίθετα—καὶ θὰ ἔχετε τὴν ψυχήν, τὸ παραγόμενον τῆς ἐνεργείας αὐτῆς εἶνε ἡ ψυχή. Ἐννοεῖτε τώρα; Εἶνε τοῦτο καὶ ἐπιστημονικῶς παραδεδεγμένον ἀποτέλεσμα.

Μὴ περιορισθῆτε ὅμως ἕως ἐδῶ. Θὰ ἔχετε, βεβαίως, ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος περὶ Παγκοσμίας Ψυχῆς. Καὶ ἡ ψυχὴ αὕτη ὑπάρχει καὶ δὲν εἶνε ἄλλο ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, εἰ μὴ ἡ ἐνέργεια

τοῦ Παγκοσμίου Πνεύματος ἐπὶ τῆς Παγκοσμίας Ὕλης.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο σκεφθῆτε διὰ τὰ ἰδικά σας συμπεράσματα πλέον.

Περὶ καθήκοντος

Τί εἶνε πατριωτικὸν ἢ ἐθνικὸν καθῆκον;

Διατί ἐρωτᾶτε περὶ **εἰδικοῦ** καθήκοντος καὶ δὲν ἐρωτᾶτε περὶ καθήκοντος γενικῶς;

Ὅταν μάθετε τοῦτο, εἶνε εὔκολον νὰ εὕρετε μόνη σας τὴν ἔννοιαν τῶν εἰδικῶν καθηκόντων καὶ νὰ τὰ ταξινομήσετε.

Σᾶς ἀπαντῶ λοιπὸν οὕτω.

Ἡ κοινωνία, δηλαδὴ ἓν σύνολον ἀνθρώπων, ἐδημιουργήθη ἐκ τῶν ἀναγκῶν τὰς ὁποίας ἕκαστος ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐκπληρώσῃ διὰ νὰ ζήσῃ. Ἡ ἀνάγκη, συνεπῶς, εἶνε τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὴν ἀνάγκην αὐτὴν ἀπορρέει τὸ Καθῆκον, συνιστώμενον εἰς τὸν σεβασμὸν τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν ἄλλων.

Οὕτω, ἕκαστον ὂν ἐπὶ τῆς γῆς δημιουργεῖ ἀνάγκας. Διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἀνάγκας ταύτας δημιουργεῖ καθήκοντα. Διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντα ταῦτα, δημιουργεῖ ἰδιότητας καὶ κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν καταλήγομεν εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ἰδιοτήτων πρὸς ὄφελος τῶν ἀναγκῶν του.

Σᾶς ἐξέθεσα τὴν φιλοσοφικὴν ἄποψιν διότι τὴν κοινωνικὴν δὲν κατέχω. Ἐὰν εἶσθε μήτηρ καὶ ἐχάσατε υἱὸν εἰς τὸν πόλεμον καὶ μὲ ἐρωτᾶτε περὶ τοῦ πατριωτικοῦ καθήκοντος ὅσον ἀφορᾷ ἐκεῖνον καὶ σᾶς, τότε μὴ λησμονεῖτε ἕνα σοβαρὸν ἐπίγραμμα, μίαν ἱερὰν προμετωπίδα «ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης».

ΑΜΩΝ—ΡΑ

ΕΝΑ ΜΥΗΤΙΚΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

ΑΙ ΠΛΕΙΑΔΕΣ

Ἀποκάλυψις ἀστρικοῦ ἀποτυπώματος *3500 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.*

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπὶ τῇ θέᾳ του πάντες ἠγέρθησαν μετὰ σεβασμοῦ, εἰσελθὼν δὲ ἔρριψεν διαδοχικὸν βλέμμα πρὸς πάντας, κατόπιν ἐχαιρέτησε καὶ τέλος, τὸ βλέμμα του τὸ διηύθυνε ἐπ' ἀρκετὸν ἐπάνω μου. Εἰς τὴν θέαν τοῦ προσώπου τούτου, τὸ πνεῦμα μου κατελήφθη ἀπὸ τὸν ἴλιγγον κυριαρχίας. Μία σπίθα τῆς συνειδήσεώς μου ἐπέταξε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὑπάρξεώς μου, πρὸς τοὺς παρελθόντας χρόνους, τοὺς κεκαλυμμένους ἀπὸ τὰ σκότη τῆς λήθης

καὶ τοῦ ἀγνώστου. Ἀπὸ κάποιαν ἐσωτερικὴν ἕλξιν ἠθέλησα νὰ ζήσω τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους χρόνους ὅπου τὸ κοσμικὸν πολυάσχολον θὰ ὑπεχώρει εἰς τὴν σοβαρὰν συγκέντρωσιν ἐργασίας τοῦ πνεύματος τοῦ παρελθόντος. Ὑπὸ τὴν ἐπήρρειαν τοῦ βλέμματος τοῦ γέροντος, ἐνεσωματώθην τοὺς παρελθόντας τούτους χρόνους καὶ τὴν περίοδον ταύτην τῆς ἐξελικτικῆς ζέσεως τῆς διανοητικότητος.

Ὁ γέρων ἐπλησίασεν πρὸς τὴν δεξαμενὴν καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ μικροῦ θρόνου τοποθετημένου ἐπίτηδες δι' αὐτόν, ἀκολούθως ἐκάθησαν ὅλοι μὲ σεβασμὸν καὶ σιωπήν. Ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ὑψώθη διὰ νὰ διατάξῃ τὸ σβύσιμον τῶν φώτων καὶ τὸ ἄνοιγμα τῶν φρεάτων. Εἰς τὴν διαταγὴν αὐτὴν ὕψωσα τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ὑποτιθεμένην στέγην καὶ τότε μόλις ἀντελήφθην ὅτι εὑρισκόμην ἐντὸς βαθυτάτου καὶ πελωρίου φρέατος. Μὲ ἓν ξηρὸν κτύπημα τὸ σκέπασμα ἤνοιξε,ἐνῷ ταυτοχρόνως τὴν προσοχήν μου ἀπέσπασαν πρὸς τὴν ὀροφὴν διάφοροι χειρισμοὶ μεταλλικῶν καθρεπτῶν.Ἠρώτησα τὸν ὁδηγόν μου εἰς τί χρησιμεύουν οἱ μεταλλικοὶ οὗτοι καθρέπται, εἰς βάθη ἀδυσώδους φρέατος ὅπου καμμία ἀκτὶς φωτὸς δὲν εἰσέδυε.

—Παρατήρησε εἰς τὴν δεξαμενήν, μοῦ ἀπήντησεν.

Ἔρριψα τὸ βλέμμα μου εἰς τὰ σκοτεινὰ ἀλλὰ καθαρὰ νερὰ τῆς δεξαμενῆς καὶ εἶδον ἔκπληκτος νὰ ἀντανακλῶνται μυριάδες ἄστρων καὶ ἀστερισμῶν, μετὰ λάμψεως ἐξ ἴσου καθαρᾶς καὶ ὡρισμένης πρὸς ἕνα ἀστερόεντα οὐρανόν. Καταγοητευμένος ἐκ τοῦ θεάματος αὐτοῦ, ἠτοιμάσθην νὰ ἀπορροφήσω καὶ ἀφομοιώσω πρὸς τὸν ἑαυτόν μου τοὺς λόγους τοῦ γέροντος, ὅστις ἐγερθεὶς σοβαρὸς καὶ βραδύς, εἶπε

— Μαθηταί! ἰδοὺ ὁ ἀστερισμὸς τῆς παρθένου ταύτης, ἥτις πλέει εἰς τὸ ζενὶθ καὶ ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων τοῦ ἀχανοῦς σύμπαντος (πλειάδες). Ἰδοὺ τί μᾶς λέγει ἡ ὑψηλὴ παράδοσις, ἥτις ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μετεδόθη διὰ τῶν σεβαστῶν προγόνων μας μέχρις ἡμῶν, ἰδοὺ τί μᾶς λέγει, ἐπὶ τῆς οὐρανίου δημιουργίας τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου. Ἡ Θεία Σοφία, εἰς τὴν οὐρανίαν προδημιουργίαν, ἐσυμβόλισε διὰ ὁμάδων ἄστρων τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς γλῶσσαν καὶ τὰς ἰδίας σκέψεις. Τὸ σύμπαν εἶνε πλῆρες κόσμων καὶ εἰς ἕκαστον τῶν ἄστρων ποῦ ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν, πάλλει μία ψυχὴ καὶ μία νόησις. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἄστρα, ὅπως ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ πεπρωμένον καὶ ἡ Θεία Πρόνοια τὰ ἐσφράγισαν διὰ τῆς τύχης ἥτις τοὺς προωρίσθη. Ὁ σκοπὸς ὅλων αὐτῶν τῶν δημιουργῶν εἶνε τὸ εἶναι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ τελειοποίησις. Τοῦτο εἶνε τὸ ἀνταναχλαστικὸν μέρος τῆς δημιουργίας. Τὸ ὑποκειμενικὸν μέρος δὲν δύναται νὰ καταστῇ γνωστὸν παρὰ μόνον παρὰ ἐκείνων οἵτινες ἐξελέγησαν παρὰ τῆς Θείας Σοφίας ὡς ὑπηρέται της.

Ἡμεῖς, ὦ μαθηταί, ἐπιθυμοῦμεν τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην καὶ

διὰ τοῦτο ἡ ὄψις τῶν ἄστρων τούτων θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἓν ἀπέραντον βιβλίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ θεία δημιουργικὴ δύναμις ἐχάραξε τὰ ἱερὰ καὶ τὰ μυστήριά της. Ἡ παρθένος λοιπὸν αὕτη, θεωρουμένη ὡς ἐσφραγισμένη γραφὴ παρὰ τῆς Θείας Σοφίας, μᾶς καθοδηγεῖ εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ παρελθόντος ὡς ἑξῆς.

Εἰς τὰς ὑπερτάτας στιγμὰς τῆς δημιουργικῆς ζέσεως τοῦ Σύμπαντος, αἱ ὀντότητες αὗται, ἀπεκλείσθησαν τῶν συζύγων των καὶ οὕτω ἀπομονωθεῖσαι εἰς τὴν ἀπέραντον θείαν κατοικίαν, ἄνευ στηρίγματος καὶ ἄνευ ἰσορροπίας, ἦλθον πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Ἰσχυροῦ Θεοῦ καὶ προσκυνήσασαι, τῷ εἶπον τὴν ὀδύνην των, οὕτω:

— Κύριε, δὲν ἔχομεν συζύγους, δὲν ἔχομεν κατοικίαν, δὲν ἔχομεν στήριγμα καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους σου τόπους, εἴμεθα χαμέναι. Μακρόθυμε Κύριε, προστάτευσε τὰς ἑπτὰ παρθένους, τὰς ὀρφανὰς συζύγων.

Ὁ Θεός, ἀντικατοπτρίσθη εἰς τὴν ὡραιότητα τῶν 7 παρθένων, ἐθαύμασε τὴν ἐμμονὴν καὶ πίστιν των πρὸς τοὺς χαθέντας συζύγους των, εἰς τὸ ἀδυσσῶδες χάος τοῦ Σύμπαντος καὶ καλέσας τὸν μικρότερον αὐτοῦ υἱόν, τῷ εἶπε.

— Ἰδού, ὦ! Ρά, αἱ παρθένοι σύζυγοι, αἱ ἐγκαταλειφθεῖσαι ἀπὸ τὰ τέκνα σου. Ἡ ἐγκατάλειψις αὕτη, εἶνε δεύτερον σφάλμα τῶν ἐπαναστατῶν. Λάβε αὐτὰς ὑπὸ τὴν προστασίαν σου καὶ ἀπέναντι τῆς κατοικίας ταύτης τῶν υἱῶν σου, γράψε διὰ τῆς οὐρανίου σφραγῖδος μου, δευτέραν ὀργὴν καὶ τιμωρίαν τῶν ἀχαρίστων.

Ὁ Ρά, θυμωθεὶς διὰ τὴν ἀγνωμοσύνην τῶν υἱῶν του, ἔλαβε τὰς ἑπτὰ παρθένους καὶ κατῆλθεν μετ' αὐτῶν καὶ ἔναντι τῆς κατοικίας τοῦ Σούτεν—Ρὰ ἔγραψε διὰ τῆς οὐρανίου γραφῆς, τὴν θυμωμένην διαταγὴν τοῦ Κυρίου του. Ἐδημιούργησε κατοικίας καὶ ἀφῆκε τὰς ἑπτὰ παρθένους, ὡς ἀγρύπνους φύλακας τῆς θείας ταύτης διαμαρτυρίας.

Διὰ τοῦτο, ὁσάκις ὁ Ρά, καταδύεται εἰς τὰ ἀδυσώδη κύματα τοῦ Σούτεν— Ρά, ἑπτὰ σημεῖα ἀναδύουν ἐκ τοῦ βάθους τοῦ οὐρανίου ὁρίζοντος, διαμαρτυρόμενα διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ ἀγνωμοσύνην τῶν Σούτεν—Ρά. Διὰ τοῦτο, ὁσάκις τὰ σημεῖα ταῦτα, διὰ μέσου τοῦ χρόνου, πλησιάζουσι πρὸς τὰς κατοικίας τῶν ἐπαναστατῶν, μεγίστη θλῖψις πιέζει τούτους καὶ τοὺς ἐπιγόνους των, ὡς τιμωρία τῆς θείας ὀργῆς. Ἡ Ἀζίτ, ἡ σύζυγος τοῦ Ρά, διὰ τῶν θερμῶν δεήσεών της, προεκάλεσε τὴν μακροθυμίαν τοῦ δημιουργοῦ καὶ κατελθοῦσα τῇ διαταγῇ του πρὸς τὰ τέκνα της, φέρουσα πάσας τὰς ἐπηρρείας τῆς μητρικῆς αὐτῆς ἀγάπης, ἥνωσεν εἰς ὕπατον ὑμέναιον τοὺς συζύγους καὶ ἐξεμηδένιζε τὴν κακὴν ἐπήρειαν τῆς θείας ὀργῆς. Τώρα, ὅταν αἱ ἄβυσσοι καλύπτουν τὰς κατοικίας τῶν ἐπαναστατῶν, οὗτοι, μετανοημένοι, ὁρμῶσι πρὸς τοὺς ἀχανεῖς δρόμους τοῦ σύμπαντος καὶ ἐπανευρίσκουσι τὰς ἀγαπητὰς αὐτῶν συ-

ζύγους καὶ εἰς ἐκδήλωσιν ὑπερτάτης ἀγάπης εὑρισκόμενοι, ἐζήτησαν τὴν συγγνώμην τοῦ Δημιουργοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΨΥΧΗ ;

Ὁ προφορικὸς λόγος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ τεύχους ἀριθ. 15)

Ὁ ἀνθρώπινος προφορικὸς λόγος ἀποτελεῖ μίαν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων ἀποδείξεων τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς πνευματικότητος αὐτῆς.

Ἀπὸ ἀπόψεως ἀπκλειστικῶς φυσιολογικῆς καὶ ὑλικῆς ὁ προφορικὸς οὗτοςλόγος ἀποτελεῖ ἁπλούστατα δόνησιν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος προξενουμένην ἐκ τῆς λειτουργίας τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, διὰ τῶν παραγομένων δὲ κυματίων τοῦ ἀέρος ἐξικνουμένην μέχρι τοῦ ἀκουστικοῦ ὀργάνου, καταλλήλως προσηρμοσμένου πρὸς ἀποδοχὴν τῶν ἠχητικῶν φθόγγων. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀπὸ ἐπόψεως δηλαδὴ καθαρῶς ὑλικῆς, καὶ τὰ γράμματα, ἅτινα ἀποτελοῦσιν οἱονεὶ συνθηματικὴν ἀποκρυστάλλωσιν τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, καὶ τὰ ὁποῖα δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν σιωπηλὸν λόγον, οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἀλλ' ἢ σύνολόν τι χαρακτήρων παραγομένων διὰ τῆς γραφίδος.

Ἡ ἔννοια ὅμως καὶ ἡ οὐσία τοῦ τε προφορικοῦ λόγου καὶ τῶν γραπτῶν ἀποτυπωμάτων τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως ἐκτείνεται πολὺ πέραν τοῦ φαινομένου τῶν φυσιολογικῶν καὶ τῶν ὑλικῶν ὁρίων, διότι ἀποτελοῦσι θεμελιωδέστατον δείκτην τῆς μεταξὺ τῶν ἀλόγων ζώων καὶ τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου ριζικῆς διαφορᾶς.

Παρατηρήσατε τὰ ζῶα. Καὶ ταῦτα εἶνε πεπροικισμένα δι' ὀργάνων φωνητικῶν καὶ ἔχουν φωνήν, δὲν ἔχουν ὅμως **λόγον προφορικόν**, ἐκφραστὴν νοήσεως λογικῆς, ἐνσυνειδήτου λογισμοῦ, **λόγου.** Τινὰ ἐξ αὐτῶν, ὡς ἡ κίσσα καὶ ὁ ψιττακός, δύνανται νὰ προφέρωσιν, ὡς ὁ ἄνθρωπος, λέξεις, δὲν δύνανται ὅμως νὰ ὁμιλῶσιν ὡς ἡμεῖς, καὶ διὰ τοῦ προφορικοῦ των λόγου νὰ δείξωσιν ὅτι ἔχουσι σκέψεις καὶ διαλογισμούς, ὅτι δηλαδὴ γνωρίζουν τί λέγουν. Ὅπως τὰ ἄλλα ζῶα ὑλακτοῦσιν, ὠρύονται, μιαουρίζουν, χρεμετίζουν, κρώζουν, τρύζουν, κτλ, τοιουτοτρόπως καὶ ταῦτα ἐπαναλαμβάνουν κατ' ἀσυνείδητον ἠχητικὴν μίμησιν, ὅτι τοῖς ὑποβάλλεται. χωρὶς νὰ ἐξαγγέλλουν μίαν ἰδικήν των προσωπικὴν σκέψιν.

Κατὰ ταῦτα, παρὰ τὸ ἐνίοτε ἔναρθρον τῶν φωνῶν των, περὶ αὐτῶν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶνε ἄλαλα καὶ βωβά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις διὰ τῆς λογικῆς ἐνάθρου φωνῆς του, διὰ τοῦ προφορικοῦ του **λόγου,** ἐκφράζει συνειδητῶς προσωπι-

κὰς σκέψεις καὶ δύναται νὰ συνεννοῆται μετὰ τῶν ὁμοίων του.

Διότι ὁ προφορικὸς λόγος εἶνε ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ λογικὴ ψυχὴ ἐκφραζομένη, ἀποκαλυπτομένη καὶ ἐπικοινωνοῦσα μετὰ τῆς ψυχῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Σύγκειται ἀπὸ ἓν σύνολον συνθηματικῶν φθόγγων ἢ ἀπὸ τύπους ἀφῃρημένους καὶ γενικούς,καὶ ἀπορρέει ἀπὸ ἕνα ἐσωτερικὸν ἄϋλον λόγον, τὸν μόνον δυνάμενον νὰ ὑψωθῇ μέχρι τοῦ ἀφῃρημένου καὶ ὑπεράνω πάντων τῶν αἰσθητῶν, συγκεκριμένων καὶ ἀτομικῶν.

Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸν ἀνθρώπινον προφορικὸν λόγον, ὡς ἀτελὲς μὲν καὶ ἀνεπαρκές, ἀλλὰ ἀρκούντως διαφανὲς περίβλημα τῆς ἐν αὐτῷ ἐνοικούσης ζώσης πνευματικῆς ψυχῆς περίβλημα ἀληθῶς θαυμάσιον, διότι ἐπιτρέπει εἰς τὸ πνεῦμα μας νὰ ἐπικοινωνῇ πνευματικῶς καὶ ἀΰλως μὲ τὸ πνεῦμα τῶν ὁμοίων μας, συνεπείᾳ δὲ τῆς ἐπικοινωνίας ταύτης νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων μία ἐνσυνείδητος διαμοιβὴ ἰδεῶν καὶ τῶν ὑψηλοτέρων, λεπτοτέρων, καὶ ἀπείρως εὐστρόφων σκέψεων.

Παρατηρήσατε τοὺς διὰ τῆς προφορικῆς γλώσσης συνεννοουμένους ἀνθρώπους. Ἕκαστος, ὁμιλῶν, ἐκχύνει εἰς τὸν ἀκροατήν του τὸν ἐσωτερικόν του ἄνθρωπον, τὰς μυχίας του σκέψεις, τὰ αἰσθήματά του, τὴν ψυχήν του, παρατηρήσατε δὲ πῶς ὁ ἀκούων διαφωτίζεται, καὶ παθαίνεται. Γίνεται ἐναλλαγὴ καὶ διείσδησις ψυχῶν. Συνομιλοῦντες ζῶμεν τὴν ζωὴν τῶν ψυχῶν, καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ πνεύματος.

Τεκμήριον δὲ τῶν λεγομένων ἀλάνθαστον, ἔστω τὸ ἀνθρώπινον βλέμμα, τὸ βλέμμα τοῦ λέγοντος καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἀκούοντος. Παρατηρήσατε τὴν ἀτενῆ τῶν βλεμμάτων των στάσιν καὶ διεύθυνσιν, τὴν ἣν ἐκπέμπουν λάμψιν, τὴν ζωήν, τὴν ὁποίαν ἐκφράζουν. Τοῦτο, διότι τὸ βλέμμα ἀποτελεῖ οἱονεὶ τὸ παράθυρον τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον βλέπει καὶ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν ἄλλην ψυχήν, ἡ ὁποία προκύπτει ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχον ὀφθαλμικὸν παράθυρον τοῦ ἀκροατοῦ, ἢ ἐνεδρεύει ὄπισθεν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο μόνον περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶνε *ἐκφραστικόν*, διότι ἐκφράζει ἐσωτερικὸν συνειδητὸν κόσμον, ἐκδηλοῖ σκέψιν λογικήν, εἶνε ὁ διερμηνεὺς—καὶ ὁ προδότης—τῆς ψυχῆς τὴν ζωὴν τῆς ὁποίας ἀκτινοβολεῖ. Ἴδετε τώρα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ζώου, ἔστω καὶ τοῦ πιστοτέρου κυνός, καὶ τῆς ἡμερωτέρας καὶ θωπευτικωτέρας γαλῆς, καὶ τοῦ ἐξυπνοτέρου ἵππου. Εἶνε θαμβοί, σχεδὸν ὡσεὶ νεκροὶ ὀφθαλμοί, διότι στεροῦνται πάσης ἐκφράσεως, δὲν *λέγουν* τίποτε, καὶ δὲν δυνάμεθα κατὰ κυριολεξίαν νὰ εἴπωμεν, ὅτι *ἔχουν βλέμμα*. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ζώου εἶνε τὸ θαμβὸν κάτοπτρον ἑνὸς ὀργανισμοῦ, πεπροικισμένου μόνον διὰ κινήσεων ἐνστικτωδῶν καὶ ἀναπαραστάσεων καθαρῶς ὑλικῶν, δὲν προδίδουν καμμίαν ὄπισθέν των ψυχήν, δὲν ἀκτινοβολοῦν καμμίαν λογικὴν ζωήν, κανὲν ἠθικὸν συναίσθημα. Δι' αὐτὸ ἐν τῇ συνανα-

στροφῇ καὶ μὲ τὰ προσφιλέστερά μας ζῶα, δὲν αἰσθανόμεθα ὅ,τι ἐν τῇ συναναστροφῇ μετ' ἀνθρώπων, μὴ ὑπαρχούσης μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνίας, ἀφοῦ δὲν γίνεται συνεννόησις ψυχῶν.

Ἡ προφορικὴ λοιπὸν ἀνθρωπίνη γλῶσσα μαρτυρεῖ ὕπαρξιν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ψυχῆς πνευματικῆς καὶ ἀΰλου, διὰ τῆς ἐνάρθρου λαλιᾶς του ἐκδηλουμένης. Κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τεκμήριον τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἰδιότητός της ἀποτελεῖ καὶ ὁ γραπτὸς λόγος, ὁσονδήποτε καὶ ἂν τὰ ἐξ ὧν οὗτος συντίθεται γράμματα εἶνε ἁπλᾶ τῆς γραφίδος χαράγματα. Δύναται καὶ τὸ ζῶον νὰ προσβλέψῃ πρὸς τὰ γραφικὰ ταῦτα σημεῖα, δὲν εἶνε ὅμως εἰς θέσιν καὶ νὰ τὰ ἐννοήσῃ, διὰ τοῦτο δὲ καὶ δὲν ἐπισύρουν τὴν προσοχήν του, *δὲν τὰ βλέπει, δὲν τὰ παρατηρεῖ, δὲν τὰ περιεργάζεται*. Ἀντιθέτως, πῶς τὰ *τρώγει* κυριολεκτικῶς διὰ τοῦ προσεκτικοῦ του βλέμματος ὁ ἀνθρώπινος ὀφθαλμός ! Διατὶ τόσον προσηλοῦται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, διατὶ τόσον ἐμβαθύνει, διατὶ αὐτολησμονεῖται ὁ ἀναγνώστης ; Ἰδέτε ποίαν ἔκφρασιν λαμβάνει ἡ μορφή του, ποῖα συναισθήματα ἐκδηλοῖ, πῶς φωτίζεται ἢ μελαγχολεῖ, πῶς καὶ δάκρυα ἀκόμη ἀφίνει νὰ τοῦ ἐκφεύγουν ! Καὶ αὐτὰ διατί ; Διότι ἐπικοινωνεῖ λογικῶς καὶ αἰσθηματικῶς μὲ τὸν ψυχικὸν κόσμον τοῦ ἀπόντος μὲν καὶ ἀθεάτου, ἀλλὰ ὄπισθεν τῶν γραμμάτων τοῦ συγγράμματός του, ζῶντος ποιητοῦ, ῥήτορος, λογοτέχνου, φιλοσόφου, ἱστορικοῦ. Ἐπικοινωνεῖ διὰ τῆς ψυχῆς του μὲ τὴν ψυχήν του, τῆς ὁποίας οἱ λογισμοὶ καὶ τὰ αἰσθήματα εὑρίσκονται ἀποκρυσταλλωμένα εἰς τὰ συμβολικὰ ἐκεῖνα σημεῖα, διὰ τῶν ὁποίων συνεβλήθησαν οἱ ἄνθρωποι νὰ συνεννοῶνται.

Ἄβυσσος λοιπὸν ἀδιαπέραστος χωρίζει ἀπ' ἀλλήλων τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ ζῶον, διότι διαφέρουν ὄχι πλέον κατὰ βαθμόν, ὅπως τὸ θέλει ἡ θεωρία τῆς ὑλιστικῆς ἐξελίξεως, ἀλλὰ κατὰ τὴν φύσιν καὶ τὴν οὐσίαν. Αἱ κραυγαὶ τῶν ζώων, ἔστω καὶ αἱ ἔναρθροι τοῦ ψιττακοῦ καὶ τὸ αὐτόματον καὶ ὁμοιότυπον ᾆσμα τῆς ἀηδόνος, καὶ ὁ προφορικὸς λόγος τοῦ ἀνθρώπου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν πρώτων καὶ τὸ βλέμμα τοῦ δευτέρου εἶνε ἀψευδέστατοι μάρτυρες τοῦ ὅτι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχει ψυχὴ ἀπολύτως ἄυλος καὶ πνευματική.

Γ. Χ. Π.

(Ἕπεται τὸ τέλος : Ἡ ὕπαρξις τῆς ψυχῆς ἀποδεικνυομένη ἐκ τῆς Θρησκείας).

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Φ. ΧΑΛΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἐξετάζοντες περαιτέρω ἀναγινώσκομεν τὴν λέξιν:

A
I
P Ω

αἴρω (περὶ τῆς ὁποίας ἐκάμομεν εἰς τὰ περὶ συμβολισμοῦ λόγον: ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου). Ὁ Ἑλληνικὸς ἐπομένως Ἀλφάβητος ἔχει καὶ ΚΑΘΑΡΤΙΚΗΝ Δύναμιν: ἐγείρει ἐκεῖνον, ὅστις εἰς αὐτὸν ἐμπιστεύεται.

* *
*

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ὥραν, ἀναγιγνώσκομεν ἐπιπροσθέτως τὰς δύο λέξεις: Ἔαρ καὶ Ὀπώρα.

A E A
καὶ oΠ
P P Ω

Ἡ λέξις Ἔαρ, ἀναγραμματιζομένη μᾶς δίδει ἐπιπροσθέτως τὴν λέξιν ΡΕΑ, τὸ ὄνομα τῆς γνωστῆς Θεᾶς, περὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο ἤδη λόγος, ἥτις μετὰ τοῦ Κρόνου ἐγέννησαν τοὺς λοιποὺς Θεούς, τὰ Πάντα. Θὰ ἐπανέλθωμεν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐν τῷ ἐπιλόγῳ. Καὶ ἡ λέξις αὐτὴ δηλωτικὴ ῥοῆς.

Τὰ τρία γωνιακὰ γράμματα:

A H μᾶς δίδουν τὰς λέξεις: Ἥρα καὶ
P Ἀήρ, περὶ τὰ ὁποῖα τόσος θόρυβος

γίνεται εἰς τὰ Ἀρχαῖα Θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, καὶ τὰ ὁποῖα μὲ τόσην ἐπιμέλειαν προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Πλάτων ἐν τῷ περισπουδάστῳ του περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος ἔργῳ: ὁ Κρατύλος.

Ὁμοίως τὰ τρία γωνιακὰ γράμματα·

H δίδουν τὴν ὄχι ὀλιγώτερον ἐκφραστικὴν
P Ω τοῦ ὑποκρυπτομένου Μυστηρίου λέξιν·

Ρωή — ροή.

Ἐπὶ πλέον ἡ διάταξις·

E
P Φ Ω

μᾶς δίδει τὸ ῥῆμα Φέρω, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ δίδυμος πρὸς τὴν ροὴν λέξις· φορά.

Εἰς τὴν διάταξιν (1) ἐκ πρώτης ὄψεως ἀναγινώσκει τις τὰς

λέξεις· Χοή, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ εἶναι ταὐτόσημον μὲ τὸ ροή. Ὡς καὶ τὴν λέξιν· Ζοή — Ζωή, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ἔχει καὶ ἐὰν τὸ κεντρικὸν Ν περιστρεφόμενον γίνει Ζ·

Η Η
Ν —Ζ
Ω Ω

Ὁ Ἑλληνικὸς κατὰ ταῦτα Ἀλφάβητος εἶναι ὁ διδάξας εἰς τοὺς Ἀρχαίους σοφοὺς καὶ σοφιστὰς τὴν περὶ ροῆς καὶ κινήσεως καὶ φορᾶς θεωρίαν. Ἐκεῖ ὁμοίως εὑρίσκεται ἡ ἐξήγησις τοῦ γεγονότος, ὅτι αἱ μέγισται καὶ κάλλισται τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων (ὡς ἡ φρόνησις κλπ.) εἶναι δηλωτικαὶ ροῆς καὶ φορᾶς.

Δύναται δὲ κανεὶς ὡς βάσεις τῆς Ἑλληνικῆς ὀνοματοθεσίας νὰ θεωρήσῃ τὰς ἀκολούθους πρώτας οὕτως εἰπεῖν λέξεις·

Νοῦς (Νοῶ, Νόησις), Νάω (νᾶμα ναός), Νὴρ (νερό, Νηρεύς, Νηριής), Ρέω (ροή, Ρέα, Κρόνος—Κρουνός), Πορεία (πόρος, πορεύομαι), Ζωὴ (Ζεύς, ζάω— ζῶ, ζῶον), Ὥρα (ὁρίζω, ὁρῶ, ὅρος, ὁρισμός, ὁρίζων), Ἔαρ (ἐαρινός), Φέρω (φορά, φορᾶς νόησις— φρόντισις) Αἴρω (ἀήρ, ἥρα, Χοὴ (χέω) κλπ. πάντα φορᾶς, ροῆς, νάματος σημαντικά.

Ὅσον ἀφορᾷ περὶ τοῦ ρόλου τὸν ὁποῖον παίζει τὸ μακρὰν ἱστάμενον Θ, ἀρκούμεθα ἀναφέροντες τὰς δύο λέξεις· Θέα ἢ Θεά.

Α Ε Θ

καὶ τὴν λέξιν, Θαρρῶ, τὴν ὁποίαν τοσάκις ἀνωτέρω συνηντήσαμεν·

Α Θ
Ρ Ω

ἄνευ τῆς ὁποίας ΤΙΠΟΤΕ δὲν δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ ἄξιον προσοχῆς καὶ θαυμασμοῦ.

Αὐτὰ λοιπὸν ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μυστικιστικὴν διάταξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου καὶ τῶν ΠΡΩΤΩΝ Ἑλληνικῶν λέξεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ὁλόκληρος ἡ Γλῶσσα καὶ ἡ Ἀρχαία φιλοσοφία.

Ἀνάγκη ὅμως νὰ δώσωμεν πρόχειρον πίνακα τῆς ἀριθμητικῆς ἑκάστου Στοιχείου ἀξίας, διὰ νὰ διευκολύνωμεν τὸν Ἀναγνώστην εἰς τὴν κατανόησιν τῶν περὶ Ὀνομάτων καὶ Ἀριθμοῦ ἐν τῇ συνεχείᾳ διαλαμβανομένων.

Ἡ ἀριθμητικὴ διάταξις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ἔχει ὡς γνωστὸν—ὡς ἀκολούθως·

α (1) β (2) γ (3) δ (4) ε (5) στ (6) ζ (7) η (8) ϑ(9)
ι (10) κ (20) λ (30) μ (40) ν (50) ξ (60) ο (70) π (80) 90 =κόππα
ρ (100) σ (200) τ (300) ι (400) φ (500) χ (600) ψ (700) ω (800) 900=σανπῖ.

Ἡ λέξις· Ἡ Πωρία κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἀριθμητικὴν διάταξιν μᾶς δίδει τὸν ἀριθμόν· 999.

Ὁμοίως· τὸ Θ, κόππα καὶ σανπῖ προστιθέμενα μᾶς δίδουν τὸν αὐτὸν ἀριθμόν· 999.

Ὁμοίως ἡ γραμμὴ ἡ περιλαμβάνουσα τά· β, κ, σ καὶ ἡ

γραμμὴ ἡ περιλαμβάνουσα τά· ζ, ο, ψ, τὸν αὐτὸν πάλιν ἀριθμὸν 999 μᾶς δίδουν.

Τὸ αὐτὸ ἄθροισμ‹ μᾶς δίδουν αἱ δύο γραμμαί· γ, λ, τ καὶ στ, ξ, χ—999.

Τέλος τά· δ, μ, υ καὶ ε, ν, φ προστιθέμενα μᾶς δίδουν καὶ πάλιν 999.

Τὸ σύνολον λοιπὸν τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου μᾶς δίδει τὸν ἀριθμόν· 4995.

* *
*

Ἡ πρώτη γραμμὴ προστιθεμένη μᾶς δίδει τὸν ἀριθμόν· 45.

Ἡ δευτέρα τὸν ἀριθμόν· 450.

Ἡ τρίτη τὸν ἀριθμόν· 4500.

Ὁ πρῶτος ἀριθμός, τὸ 45, διαιρούμενος διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 9 (δηλαδὴ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μονάδων) δίδει τὸν ἀριθμόν· ε, τὸ πέντε.

Ὁ δεύτερος τὸν ἀριθμὸν 50.

Ὁ τρίτος τὸν ἀριθμὸν 500.

Οἱ μόνοι λοιπὸν ἐκ τῶν ἀριθμῶν τοῦ Ἀλφαβήτου οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν διανομὴν αὐτὴν οὔτε λαμβάνουν, οὔτε δίδουν τίποτε εἶνε τὸ ε, τὸ ν καὶ τὸ φ. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὸ ε, τὸ πέντε, παριστᾷ τὴν Δικαιοσύνην, διότι, ὡς ζυγός, μένει ἰσόρροπος, χωρὶς νὰ λάβῃ, οὔτε νὰ δώσῃ τι. Τὸ αὐτὸ λεκτέον καὶ περὶ τοῦ Ν καὶ τοῦ φ. Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸ Κέντρον εἶναι πάντοτε τὸ Ν, περὶ τοῦ ὁποίου καὶ θὰ ὁμιλήσωμεν καὶ πάλιν εἰς τὸ περὶ Ὀνόματος καὶ ἀριθμοῦ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ʽΚΑΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ,

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ὁ κ. Περδικίδης θέτει ἐν ἀμφιβόλῳ τὸ ἀπόφθεγμα τοῦ Ντεκάρτ: «Σκέπτομαι, συνεπῶς ὑπάρχω.» Ἀλλ' εἶνε τοῦτο λογικόν; Ὁ Ντεκάρτ, λέγων τοῦτο, δὲν ὁμιλεῖ ὑλιστικῶς οὔτε ἐπιστημονικῶς. Διότι ἡ λέξις σκέπτομαι, δὲν σημαίνει ὑλικήν τινα λειτουργίαν καὶ ἡ λέξις ὑπάρχω, δὲν ἔχει περιωρισμένην ἔννοιαν, διότι ὅπως ὅλοι μας, οὕτω καὶ ὁ Ντεκάρτ ἐγνώριζεν ὅτι ὑλικῶς ὑπάρχομεν μέν, ἀλλὰ προσωρινῶς. Ἐκτὸς ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ σοφία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρός, δὲν ἔφθανε νὰ ἔχῃ γνῶσιν τῆς σημασίας τῶν λέξεων.

Τώρα ὅσον ἀφορᾷ τὴν δίψαν ποῦ ἔχει ὁ κ. Περδικίδης νὰ πεισθῇ *τελείως* περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς, χαιρόμεθα.

Ἐν τούτοις ἂς ἀναμένει ὀλίγον. Εἶνε καταφανὲς πλέον ὅτι ἐκεῖνα ποῦ ἀπετέλεσαν ἄλλοτε τὸν γνώμονα πάσης ἀνθρωπίνης ζωῆς πάσης κοινωνικῆς κατευθύνσεως, καταρρίπτονται σήμερον

τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο καὶ πολὺ ὀρθῶς λέγει ὅτι, ἀμφισβητεῖται σήμερον καὶ ἡ μαθηματικὴ ἀκρίβεια ὅτι, δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσαρα. Εὑρισκόμεθα πρὸ γενικῆς ἀνατροπῆς συστημάτων, θεωριῶν, ἀρχῶν, πρὸ ἰσχυροτάτων ζυμώσεων, ἀπὸ τὰς ὁποίας βεβαίως κάτι νέον θὰ προκύψῃ.

Ἔπειτα καὶ τὸ ἄλλο. Διατὶ διὰ τὴν ἐπιστήμην ἔχουσαν νὰ κάνῃ μὲ ὑλικὰ πράγματα, παραβλέπομεν ὅταν μᾶς λέγει ὅτι, δὲν προώδευσε τόσον, ὥστε νὰ θεραπεύῃ ριζικῶς ὡρισμένας ἀνιάτους ἀσθενείας καὶ διὰ τὴν μεταφυσικὴν ἔχουσαν νὰ κάνῃ μὲ ἄϋλα πράγματα, εἴμεθα ἀπαιτητικοὶ καὶ ἄκαμπτοι;

Ἡ ὕπαρξις τῆς ψυχῆς ἀποδεικνύεται καθημερινῶς εἰς ὅλον τὸν κόσμον, εἰς τὸν πλησίον μας, εἰς τοὺς ἑαυτούς μας. Δὲν ἀποδεικνύεται «σχεδὸν» ὅπως λέγει ὁ κ. Περδικίδης, ἀλλὰ τελείως. Τοῦτο πλέον ἐλύθη καὶ ἐγένετο παραδεκτὸν ἀπὸ πολλοὺς ἐπιστήμονας μεγάλης περιωπῆς τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λείπει σήμερον, εἶνε νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ἐνέργεια ταύτης, αἱ ἰδιότητές της, αἱ σχέσεις της μὲ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀόρατον κόσμον, ἵνα ἔχωμεν πλήρη πλέον τὴν θεωρίαν αὐτήν, ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένην. Αἱ κοπιώδεις ἐργασίαι καὶ τὰ ἐπίμονα πειράματα, ποῦ γίνονται παντοῦ, θὰ μᾶς ὁδηγήσωσιν ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα εἰς προσεχέστατον μέλλον.

Ὁ ἄλλος κόσμος, δηλαδὴ ὁ λαός, ἂς φωνάζῃ, ἂς πεισμώνῃ, ἂς προσπαθῇ νὰ διαμαρτύρεται. Ἡ ἀλήθεια δὲν χάνει ποτὲ τὸ φῶς της καὶ τὸ φῶς αὐτὸ θᾶττον ἢ βράδιον θὰ λάμψῃ.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ

ΨΥΧΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ — B. THOMSON

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Κατὰ μετάφρασιν Π. Γράβιγγερ)

II.—Τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα δὲν εἶναι τόσον ἁπλᾶ, ὅσον πλεῖστοι νομίζουσι. Φαντάζονται οὗτοι, ὅτι οἱ πνευματισταὶ εἶναι ἄνθρωποι τοποθετούμενοι πέριξ τραπέζης ἐφ' ἧς ἐπιθέτουσι τὰς χεῖρας των κατὰ σειρὰν συνενοῦντες τὸν μικρὸν δάκτυλον ἑκάστης χειρὸς μετὰ τοῦ μικροῦ ἄλλης, ἐνῷ οἱ ἀντίχειρες τῶν δύο χειρῶν θίγουσιν ἀλλήλους, τοιουτοτρόπως δὲ ὅτι λαμβάνονται αἱ πνευματιστικαὶ ἀνακοινώσεις διὰ συμβατικῶν κινήσεων τῆς τραπέζης. Οἱ ἁπλοῖ οὗτοι ἄνθρωποι ἀναμένουσιν οἱανδήποτε τινα πνευματι-

στικὴν ἀνακοίνωσιν, ἐνίοτε δέ, βοηθούσης πρὸς τοῦτο καὶ σχετικῆς ἀπάτης, λαμβάνουσι τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην, ἀπαντῶσαν μὲ ἐκεῖνο ὅπερ ὁ πειραματιστὴς ἐπεθύμει νὰ ἀπαντηθῇ.

Ὅ,τι πρέπει νὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τούτους, εἶναι ὅτι τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα ὑφίστανται καὶ ὅτι ἐξητάσθησαν ὑπὸ περιφήμων σοφῶν, πάντες δὲ οὗτοι ἀπήντησαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὡς ἀπήντησε καὶ ὁ Αἰμ. Boirac, πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Dijon καὶ μέγας φιλόσοφος τῶν χρόνων μας: «Ἡ πνευματιστικὴ ὑπόθεσις θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν χαραχθεῖσαν τύχην της ὅπως καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι».

Εἶναι βέβαιον ὅτι, ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω ἀναφερθείσας περιστάσεις, αἱ τράπεζαι κινοῦνται, εἶναι ὡσαύτως βέβαιον ὅτι παράγωσι κρότους, οἱ δὲ κρότοι οὗτοι ἀντιστοιχῶσι ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ των πρὸς τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ὅταν τὰ γράμματα ταῦτα τοποθετῶνται πλησίον ἀλλήλων οὐχὶ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ συνιστῶσι φράσεις πλήρεις ἐννοίας, ἐνίοτε δὲ προρρήσεις καὶ ὑψηλοτάτας γνώμας. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐπικοινωνίας διὰ κρότων, ἤ, ὡς ἐκλήθη ἡ *τυπτολογία* θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν πειραματιστῶν, ὡς βραδυτάτη. Ἵνα διορθώσωσι τὸ μειονέκτημα τοῦ τρόπου τούτου τῆς ἐπικοινωνίας, ἐπενοήθη τὸ πνευματιστικὸν πλακίδιον καὶ ἀλφάβητον. Ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι κατὰ πολὺ ταχυτέρα τῆς τυπτολογίας. Ἔγκειται εἰς τὴν χρῆσιν ἀλφαβήτου ἐγκεχαραγμένου ἐπὶ χαρτονίου μεγάλων διαστάσεων καὶ πλακιδίου ξυλίνου στηριζομένου ἐπὶ ποδῶν καὶ φέροντος ἐπὶ τῆς ἄνω πλευρᾶς αὐτοῦ προσηρμοσμένον βέλος.

Ὁ μεσάζων ἐπιθέτει τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τούτου, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν δὲ τοῦ προσελθόντος πνεύματος, ὁδηγεῖται τὸ ἄκρον τοῦ βέλους πρὸς ἓν γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, κατόπιν πρὸς ἕτερον, τοιουτοτρόπως δὲ ἀποτελοῦνται ὁλόκληροι λέξεις καὶ κατόπιν φράσεις. Αἱ φράσεις αὗται συνιστῶσιν ἀκριβῶς τὰς ζητουμένας ὑπὸ τῶν πνευματιστῶν ἀπαντήσεις. Ὑπάρχουσι πρόσωπα πεπροικισμένα διὰ πολὺ εὐαισθητοτέρου νευρικοῦ συστήματος πρὸς ἀντίληψιν τῶν τοιούτων φαινομένων, ἢ τὰ λοιπά, ἅτινα καλοῦνται *μεσάζοντες* (médium), ὡς χρησιμεύοντα τρόπον τινὰ ὡς μέσα ἐπικοινωνίας τῶν πνευμάτων μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ *μεσαζότης* (médiumnité) παρουσιάζεται ὑπὸ διαφόρους μορφάς· κυριώτεραι εἶναι ἡ τῶν ὠτακουστῶν μεσαζόντων, ἡ τῶν γραφόντων μεσαζόντων, καὶ ἡ τῶν ὁρώντων μεσαζόντων.

Οἱ *ὠτακουσταὶ μεσάζοντες* (auditifs), ἀκούουσιν ἀπ' εὐθείας τὰς φωνὰς τῶν πνευμάτων, ἀποδίδουσι δὲ ταύτας διὰ τοῦ στόματός των.

Οἱ *γράφοντες μεσάζοντες* (écrivains), κρατοῦντες εἰς τὴν χεῖρα των κονδυλοφόρον ἢ μολυβδοκόνδυλον, αἰσθάνονται τὴν χεῖρα των ὁδηγουμένην ὑπὸ ἐξωτερικῆς δυνάμεως καὶ γράφουσιν

ἢ σχεδιάζουσιν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν πάντοτε τῆς αὐτῆς δυνάμεως, ἄρθρα ἢ εἰκόνας, ἐπὶ ζητημάτων ἅτινα εἶναι αὐτοῖς τελείως ἄγνωστα. Δὲν εἶναι σπάνιον ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, νὰ συναντήσωμεν μεσάζοντας γράφοντας εἰς ξένας καὶ ἀγνώ τους αὐτοῖς γλώσσας, ἢ νὰ σχεδιάζωσι καὶ ζωγραφίζωσιν εἰκόνας χωρὶς νὰ ἔχωσι εἰμὴ μόνον στοιχεῖα ζωγραφικῆς. Αἱ πνευματιστικαὶ αὗται εἰκόνες εἶναι ἀξιοθαυμάστου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡραιότητος καὶ καλαισθησίας, βρίθουσι δὲ συμβολικῶν παραστάσεων καὶ ἀπαιτεῖται δραστηρία καὶ λεπτομερὴς μελέτη ἵνα ἐννοηθῶσι.

Ἐκεῖνο ὅπερ προκαλεῖ μεγαλειτέραν αἴσθησιν εἶναι ὅτι πολλάκις τὰ πνεύματα ἐπιφοιτῶσιν ἢ ἐντελῶς ἀγραμμάτους ἀνθρώπους ἢ τοὐλάχιστον ἐγγραμμάτους, ἀλλ' οὐδέποτε ἀσχοληθέντας ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης πρὸς ἣν πνευματικῶς ὁδηγοῦνται. Τοιουτοτρόπως ὁ μέγας δραματουργὸς Βικτωριανὸς Sardou κατεσκεύασεν, ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου, εἰκόνας ἐξαιρετικῆς πολυπλοκότητος, συνισταμένας ἐκ γραμμῶν ἀσυνήθους ἀκριβείας, μετὰ τοσούτων λεπτομερειῶν ὥστε, δι' ἕνα ἐξ ἐπαγγέλματος ζωγράφον, ἡ ἐκτέλεσις τῶν εἰκόνων τούτων, θὰ ἀπῄτει πολὺ μεγαλλείτερον χρονικὸν διάστημα.

Τέλος οἱ *ὁρῶντες μεσάζοντες* (voyants) βλέπουσι τὸ πνεῦμα νὰ παρουσιάζηται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των ὑπὸ φωτεινὴν μορφήν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καθαράν.

Κατά τινας ἄλλας περιστάσεις τὰ φαινόμενα παρουσιάζονται ὑπὸ ἐντατικωτέραν μορφήν, καθ' ἃς τὰ πνεύματα λαμβάνουσιν ὑλικωτέραν καὶ ὁρατωτέραν μορφὴν οἱ δὲ παριστάμενοι αἰσθάνονται, ἂν καὶ δὲν ἔχωσιν οὐδεμίαν εὐαισθησίαν μεσάζοντος, διαφόρους ἐπιψαύσεις, ἔτι δέ, εἰς περιστάσεις ὅμως σπανίας δυστυχῶς, καθίσταται δυνατὸν αὐτοῖς νὰ θίξωσι τὰ πέραν τοῦ τάφου ὄντα ταῦτα, ὡς συνέβη εἰς τὸν William Crookes μὲ τὸ ἐνσωματούμενον πνεῦμα τῆς Καίτης King, ὅπερ οὗτος ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ, νὰ θίξῃ καὶ νὰ στηθοσκοπίσῃ.

Ἐνταῦθα ἀκριβῶς, ἓν ζήτημα τίθεται, ὅταν ἐξετάζωνται τὰ φαινόμενα ταῦτα μετ' ἐπιστημονικῆς ἐπιμελείας: Τὸ πῶς ἡ ψυχή, ἥτις εἶναι καθαρῶς πνευματικῆς συστάσεως, δύναται νὰ γίνηται ἀντιληπτὴ εἰς τὰς σωματικὰς ἡμῶν αἰσθήσεις;

Ἐὰν καθίσταται αὕτη ἐκ νέου τελείως πνεῦμα, ὁπόθεν ἀντλεῖ τὴν ὑλικὴν ταύτην οὐσίαν, δι' ἧς γίνεται αἰσθητὴ ἡμῖν;

Ἐὰν δὲν εἶναι τελείως πνεῦμα, τί ἀπογίνεται ;

Ἐντεῦθεν παρουσιάζεται ἡ ἀναγκαία ἐξέτασις τῆς συστάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος

Ἡ ψυχὴ βεβαίως εἶναι πνευματικῆς συστάσεως καὶ δὲν δύναται νὰ προκαλέσῃ ἐν τῷ ὑλικῷ ἡμῶν σώματι αἴσθημά τι, ἀλλ' ἐν

τούτοις μεταξὺ ὑλικοῦ σώματος καὶ ψυχῆς ὑπάρχει διάμεσός τις ἀρχή, δι᾽ ἧς γίνονται αἰσθηταὶ πᾶσαι αἱ ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ ἡμῶν συστήματος προκαλούμεναι ἐπιδράσεις. Ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἀναλόγως τῶν διαφόρων σχολῶν ἐκλήθη καὶ καλεῖται περίπνευμα διπλοῦν, ἀστρικὸν σῶμα, ἢ φάσμα τοῦ ζῶντος.

Ἀφ᾽ ἑτέρου ἐκ ζῶντος προσώπου, ἡ ἀρχὴ αὕτη δύναται νὰ ἐξωτερικευθῇ ἢ αὐτομάτως ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ἰσχυρᾶς τινος συζητήσεως, ἢ ἑκουσίως, κατόπιν σοβαρᾶς καὶ ἰδικῆς πρὸς τοῦτο ἀσκήσεως. [1]

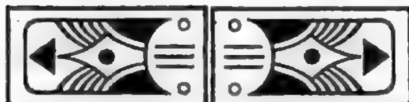
Ἡ περίπτωσις τῆς αὐτομάτου ἐξωτερικεύσεως εἶναι ἡ καλουμένη συνήθως *τηλεπάθεια*. Ἂν καὶ δὲν προτιθέμεθα νὰ ἀσχοληθῶμεν κυρίως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, θὰ ἀναγκασθῶμεν ν᾽ ἀναφέρωμεν παραδείγματά τινα. Εἰς πλείστους συνέβη νὰ ἴδωσιν, ἐν ἐγρηγόρσει, ἓν πρόσωπον εὑρισκόμενον μακρὰν αὐτοῦ, κατὰ τὴν στιγμὴν καθ᾽ ἣν τοῦτο εὑρίσκετο ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ! Ὑπάρχουσιν ὁλόκληρα ἑκατομμύρια τοιούτων φαινομένων ἐπιμελῶς ἐπηληθευμένων.

Οἱ κ. κ. Gurney, Myers καὶ Podmore ὡρισθέντες ὑπὸ τῆς *Ἑταιρείας τῶν ψυχικῶν Ἐρευνῶν* τοῦ Λονδίνου, εἰς τοιούτου εἴδους ἐργασίαν, συνέλεξαν οὗτοι μόνον ὑπὲρ τὰς 2,000 σπουδαιοτάτων φαινομένων.

Ἂς λάβωμεν ἐπὶ παραδείγματι τὸ φαινόμενον κατὰ τὸ ὁποῖον εἷς ἄγγλος πλοίαρχος ἀκούει τὴν σύζυγόν του νὰ λέγῃ αὐτῷ: «Βλέπω τὸν ἀδελφόν μου πίπτοντα εἰς τὴν θάλασσαν περὶ τὸν λιμένα τῆς Λίβερπουλ· αἰσθάνομαι ὅτι τοῦτο εἶναι ἀληθὲς καὶ ὅτι ἤδη ἐπνίγη».

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

1) Βλ. ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τὸ ἄρθρον μου «Τὰ φάσματα τῶν ζώντων» φυλ. 16-17. Σ. Μ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ & ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μετὰ τῆς ζωηροτέρας μας εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, τὴν κίνησιν ἥτις ἐδημιουργήθη ἐσχάτως. παρὰ τῇ νεολαίᾳ τῶν Ἰωαννίνων καὶ τῆς Ἄρτης. Εἴχομεν, ὑπολανθανόντως, τὴν ἰδέαν, ὅτι πρὸ τῆς μεταβολῆς, τῆς ριζικῆς μεταβολῆς, τὴν ὁποίαν ὑφίσταται ἡ ἀνθρωπότης ὅλη, καὶ ἡ Ἑλλὰς μαζύ, πρὸ ὀκτὼ καὶ πλέον ἐτῶν, οἱ νέοι ὁρίζοντες οἵτινες ἀνοίγονται διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καὶ τὴν ἐξέλιξίν του, θὰ ἐγένοντο ἀντιληπτοὶ μόνον παρὰ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν καὶ, δὴ τῆς πρώτης ἐρχομένης τοιαύτης. Καὶ εἴμεθα εὐχαριστημένοι σήμερον ποῦ μᾶς ἐδόθη ἀσθενὲς μὲν δεῖγμα, σταθερὸν ὅμως καὶ ἱκανὸν ἵνα πιστοποιήσωμεν τὴν ἰδεαν μας ταύτην, προκειμένου περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ μέλλοντος.

× × ×

Ἡ ἀρχὴ γίνεται ταὐτοχρόνως καὶ ἀθορύβως εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἡμεῖς σημειώνομεν τὴν κίνησιν, ἥτις μᾶς ἐγένετο ἀπ' εὐθείας γνωστή. Οὕτω, ἐκτὸς τῆς ἐν Ἄρτῃ ἱδρυθείσης Λογοτεχνικῆς Ἑνώσεως, ἧς προεδρεύει ὁ κ. Ἰ. Παπαβασιλείου, ἱδρύθησαν δύο ἕτεροι σύλλογοι ἐν Ἰωαννίνοις. Ὁ ἐφηβικὸς Ἠθοπλαστικὸς Σύλλογος «Ἀναγέννησις» μὲ πρόεδρον τὸν κ. Γ. Βαβαρέτον, ἀναπληρούμενον, ὡς κληθέντα ὑπὸ τὰς σημαίας, παρὰ τοῦ κ. Σ. Μ. Ζούμπου, καὶ ὁ Πανελλήνιος Ἐφηβικὸς Σύνδεσμος, μὲ πρόεδρον τὸν κ. Δ. Σιωμόπουλον.

× × ×

Οἱ σκοποὶ τῶν συλλόγων αὐτῶν εἶνε ἡ καλλιτεχνική, ἡ ἠθική, ἡ φιλολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις τῶν μελῶν, διὰ μέσων τὰ ὁποῖα προβλέπει τὸ καταστατικόν των. Ἡ μαθητικὴ καὶ φοιτητικὴ νεολαία μας, περισσότερον προορατικὴ παρ' ὅσον θὰ ἀνέμενέ τις, προβλέπει ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς προηγουμένης, μὴ ἐχούσης δυστυχῶς νὰ ἐπιδείξῃ οὐδεμίαν πρόοδον, οὐδὲν σημεῖον σοβαρὸν τῆς διαβάσεώς της, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν καὶ διὰ τῆς ἀρχομένης ἤδη ζυμώσεως της, δίδει τὸ πρῶτον δεῖγμα τῆς ἀηδίας ποῦ αἰσθάνεται μὲ τὴν εὐτελῆ διανοητικὴν τροφὴν μὲ τὴν ὁποίαν ἐτράφη ἡ προκάτοχός της.

× × ×

Ὁ Ἔων, ταχθεὶς μόνος αὐτὸς σχεδόν, ἀντιμέτωπος καὶ πολέμιος τῶν σαχλῶν καὶ αἰσχρῶν περιοδικῶν καὶ φιλοδοξήσας νὰ χορηγήσῃ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας του τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ ἐξελιχθῇ τὸ πνεῦμα των, νὰ ἐνδυναμωθῇ ἡ ψυχή των, νὰ ἠθικοποιηθῇ ὁ χαρακτήρ των, ἀνοίγει ὅσον δύναται τὰς ἀγκάλας του πρὸς τὴν ἐρχομένην γενεὰν καὶ ἐγκολποῦται προστατευτικῶς τὰς εὐγενεῖς καὶ πλήρεις καλῶν ἐλπίδων, ἐκδηλώσεις αὐτάς. Ὁ Ἔων ἔχει τὴν ἀκλόνητον πεποίθησιν, ὅτι μία ἐπίμονος προσπάθεια τῆς νεολαίας μας, τῆς ὁποίας κύριον χαρακτηριστικὸν δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἡ φιλοδοξία, καὶ ὁ ἐγωϊσμός, ἀλλὰ ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ σύμπνοια, θὰ δώσῃ ταχύτατα τὰ πρῶτα της λίαν εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα καὶ τὴν ἀπόκτησιν τούτων εὔχεται ὁλοψύχως.

× × ×

Τὰ καλὰ αὐτὰ παιδιά, ἐν τῇ δράσει των, δὲν ἐλησμόνησαν καὶ τὸν Ἔωνα. Οὕτω, ὁ κ. Σ. Μ. Ζοῦμπος, ἀνέλαβε τὴν διάδοσιν τοῦ Ἔωνος, ἐν Ἰωαννίνοις, ζητήσας τὴν ἀποστολὴν εἴκοσι τευχῶν, καθ' ἑκάστην ἔκδοσίν του, ὁ δὲ κ. Δ. Σιωμόπουλος, προέτεινεν, ἐξ ὀνόματος τοῦ Συνδέσμου, τὴν ὀνομασίαν τοῦ Διευθυντοῦ μας, ὡς ἐπιτίμου μέλους. Αἱ ἐνδείξεις αὗται τῆς τιμῆς, κολακεύωσιν ἰδιαιτέρως ἡμᾶς καὶ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, τοὺς εὐχαριστοῦμεν. Ὁ Ἔων, παλαίων κατὰ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀνηθικότητος, τὴν ὁποίαν ἐξαπέλυσαν κατὰ τοῦ λαοῦ ἐκεῖνοι οἵτινες κακῶς εἶχον ἀναλάβει νὰ τὸν ποδηγετήσωσι καὶ ἐντελῶς ἀναξίως ἀπεκλήθησαν οἱ διανοούμενοι τοῦ τόπου, λαμβάνει σημείωσιν τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν καὶ αἰσθάνεται τὰς δυνάμεις του ζωογονουμένας.

Ειδικώς έν τούτοις διά τό περιοδικόν, θά ηὐχόμεθα ὅπως εὑρεθῶσι καί ἄλλοι μιμηταί καί είς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τοῦ παραδείγματος τοῦ κ. Ζούμπου. Ὅστις θεωρεῖ τό Περιοδικόν μας ὡς μέλλον νά προσανατολίση τόν πλησίον μας πρός τάς ἠθικάς ἀρχάς ἀπό τῶν ὁποίων τόσον ἀπέστημεν καί δύναται νά ἐνεργήση κάτι ὑπέρ τοῦ Περιοδικοῦ, ἄς ἀποτανθῆ πρός ἡμᾶς, ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι ἐκτελεῖ πρᾶξιν ἀπό πάσης ἀπόψεως ὠφέλιμον καί ἐπαινετήν.

× × ×

Τήν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ κ. Ν. Δεϊμέζης καί ἡ Δνίς Μαρίι Οἰκονομίδου, ἀντήλλαξαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Ὁ Ἔων, ὅστις τόσον πολύ ἐξετίμησε τήν πολύτιμον φιλίαν, τά εὐγενῆ αἰσθήματα καί τήν ἀγαθοποιόν διάθεσιν τῆς ψυχῆς τῶν δύο αὐτῶν νέων, χαίρει ἀπείρως διά τήν προετοιμασθεῖσαν ἕνωσίν των, τήν ὁποίαν ραίνει ἀπό τοῦδε μέ τάς θερμοτέρας εὐχάς.

× × ×

Πρόσφατον δεῖγμα καί τοῦτο τῆς ἰδιότητος τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ ἑλληνικοῦ ἐγωϊσμοῦ. Ὁ κ. Βασιλείου, ἐφεῦρε—ὅπως τοὐλάχιστον βεβαιώνει—ἀποτελεσματικόν φάρμακον κατά τῆς φθίσεως. Τό ἀνήγγειλεν ἐπισήμως ὅπου δεῖ καί ἠθέλησε νά κάμη καί ἐπιστημονικήν ἀνακοίνωσιν εἰς τήν Ἰατρικήν Ἑταιρείαν. Ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ, ὁ ἰατρικός κόσμος ἐξανέστη, τόν ἐπολέμησε, τοῦ ἐπετέθη, τόν διέψευσε καί τέλος δέν τόν ἀφῆκε νά κάμη τήν ἀνακοίνωσίν του. Διατί; Διατί τόση δυστροπία διά τόσον σπουδαῖον ζήτημα καί διατί τόση ἐπίμονος ἄρνησις, προτοῦ τοὐλάχιστον ἀκούσουν τόν ἄνθρωπον καί ἐξετάσουν τούς λόγους καί τά πειράματά του; Μήπως ἆρά γε, ἔπρεπε νά ὠνομάζετο Βασιλόφσκυ ἤ Βασίελχαφ, διά νά ὑποκλιθῶμεν εὐλαβῶς πρό τῶν συχνάκις σερβιριζομένων φληναφημάτων τῶν διαφόρων ξένων;

× × ×

Τήν 30ήν καί 31ην Δεκεμβρίου ἡ Ἕνωσις τῶν Ἑλλήνων Ἠθοποιῶν, ἐδίδαξεν ἀπό τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Κυβέλης, τό τρίπρακτον οἰκογενειακόν Δρᾶμα τοῦ Διευθυντοῦ μας κ. Α. Χατζηαποστόλου, «Δύο Φωτιές». Καίτοι τό ἔργον καθαρῶς φιλολογικόν καί αὐστηροτάτων ἠθικῶν ἀρχῶν, ἐσημείωσε λαμπράν ἐπιτυχίαν, ἣν οὔτε ὁ συγγραφεύς του δέν ἀνέμενε, κληθείς ἐπανειλημμένως εἰς τήν σκηνήν κατά τό τέλος τῆς δευτέρας καί τρίτης πράξεως. Τάς διευθύνσεις τῶν ἐφημερίδων αἵτινες ἔγραψαν τάς ἐντυπώσεις των εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σ. Ζοῦμπ. Ἰωάννινα. Σᾶς ἐγράψαμεν, ἀλλά καί ἀπό τῆς θέσεως αὐτῆς σᾶς εὐχαριστοῦμεν διά τά εὐγενῆ αἰσθήματα καί τήν προθυμίαν σας. Δ. ***Φλέσ.*** Ἀλεξάνδρειαν. Τί γίνεσθε; Εὐχόμεθα ὑγείαν καί πᾶν ἀγαθόν. ***Π. Παπαντ.*** Ἀδριανούπολιν. Σᾶς ἐστείλαμεν ἐπιστολήν καί παρακαλοῦμεν νά συμμορφωθῆτε πρός τό περιεχόμενον. Ἀναμένομεν. ***Δ. Σιωμ.*** Ἰωάννινα. Σᾶς ἐγράψαμεν εὐχαριστοῦντες. Ἐπαναλαμβάνομεν εὐχαριστίας μας καί ἀπό τήν στήλην αὐτήν. ***Γ. Κορ.*** Τ. Τ. 911. Ἐλάβομεν συνδρομήν σας καί συμφώνως γραφομένων σας ἐστείλαμεν φύλλα ἐξ ἀρχῆς. Εὐχαριστοῦμεν. ***Π. Κυπρ.*** Ἐνταῦθα. Ἐλάβομεν εὐχαριστοῦμεν. ***Μ. Διαρομ.*** Τ. Τ. 930. Ἐπί τέλους! Πολύ ηὐχαριστήθημεν ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σας. ***Δ. Χαλ.*** Κων. πολιν. Συστημένην σας ἐλάβομεν, καί θά σᾶς ἀπαντήσωμεν προσεχῶς. ***Κον Μιχαήλ.*** Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνδιαφέρον σας. Φύλλα σᾶς ἀποστέλλομεν ἐξ ἀρχῆς. ***Δ. Μιχαήλ.*** Γαλατᾶ. Τό φύλλον σᾶς ἀποστέλλεται. ***Ι. Μανωλ.*** Ναύπλιον. Ἀναμένομεν ἐπίσκεψίν σας. ***Ν. Καραγ.*** Βῶλον. Ἐλήφθη. Θά ἀπαντήσωμεν εἰς ἐρωτήματά σας. ***Χ. Γεωργιλ.*** Ἐνταῦθα. Σᾶς ἐστείλαμεν ἐκτενεστάτην ἀπάντησιν.

Ὁ «Ἔων» καί ὁ κ. Χατζηαποστόλου εὐχαριστοῦν θερμῶς πάντας ὅσους τούς ηὐχήθησαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Χριστουγέννων καί τοῦ Νέου Ἔτους.

Le Lauréat du Concours
DU PLUS BEL ENFANT DE FRANCE

Photo G. Bouge

CLAUDE ALBERT (2 ans 1/2)

Fils de M. G. ALBERT, Professeur au Collège de Calais. Son père écrit :

« *Je ne peux que me féliciter d'avoir eu* « *recours au* **Lait Nestlé** *pendant toute la* « *période si difficile de la première enfance.* »